

tede til Danmark i den Tid, der her er Tale om. Meningen og Hensigten dermed har jo været at undgaa, at Personer, som f. Eks. have tilbragt deres hele Liv i Amerika, komme hjem og straks melde sig ind i Forsørgelsen og saa denne Begunstigelse, uden at man paa nogen som helst Maade kan kontrollere, hvad der var Grund til, at de vare komne i Trang, eller om det f. Eks. er Mennesker, der i fremmede Stater have lidt stræng Straf. Derfor har man anset en saadan Bestemmelse for at være nødvendig, naar man skulde være retfærdig. At der saa kan gives Tilfælde, hvor en Mand af guldige Grunde har tilbragt en kortere Tid i Udlandet og derved udelukkes fra denne Lovs Begunstigelser, kan ikke nægtes, men det er ikke nok ved enhver Bøbestemmelse at kunne fremdrage Eksempler paa Tilfælde, som ikke ere fuldt tilfredsstillende. De Herrer have ikke dermed godtgjort, at en Regel som denne kan undværes. En saadan fast Regel maa til, selv om der kan forekomme enkelte Tilfælde hvor den virker ubillig. Derfor tror jeg ikke det vilde være rigtigt, om man opbrødede denne Bestemmelse, idet jeg er overbevist om, at alle ville erkende, at der vilde kunne komme mange Personer hjem og nyde godt af denne Lov, som paa ingen Maade burde det, naar der samtidig er mange Mennesker her i Landet, som vi maa lade være udenfor den. Den anden Bestemmelse, jeg anser for Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, og som er bygget paa det, der efter Venstres Forslag blev vedtaget ved anden Behandling af Fattigloven, har man jo ogsaa været inde paa. Den første ærede Tale sagde: Prøv at gøre de 10 Aar til 5! Derom kan jeg ikke sige andet, end at det er prøvet, og det er meget vidtskaffig og omhyggelig prøvet, men at de 10 Aar selvstændigt er det Kompromis, om hvilket man kan antage, at det er det meste, som i den Henseende kan vinde Bifald hos de andre Faktorer, og det ganske vist hos mange ikke uden store Betænkeligheder. Thi naar de Herrer nu have taget saa haardt fat paa denne Bestemmelse, maa jeg dog bede dem om et Øjeblik at sætte sig ind i den Tankegang, der fra den modsatte Side maa gøre sig gældende. Fra den anden Side har det været fremhævet ikke alene fra Højres, men ogsaa, som den første ærede Tale mindede om, fra Venstres Side, at Princippet for Løsningen af en saadan Sag burde være: Hjælp til Selvhjælp. I alt Fald er det en Sætning, som udenfor Højre har været omtrent fastslaaet, og nu er man allerede kommen saa vidt, at man kun fordrer, at en Mand ikke i de sidste 10 Aar

skal have modtaget Fattighjælp. Derfor nogen før et Aar siden vilde have foreslaaet det, tør jeg indstaa for, at det er noget, man ikke havde tænkt sig Muligheden af at kunne gennemføre, hverken overfor eller hos Regeringen og maaste næppe en Gang her, hvor jeg dog mener, at Højre bør indtage en mæglende Stilling overfor de andre Faktorer. For saa vidt altsaa tør jeg sige, at den ærede Ordfører paa dette Punkt har opnaaet noget meget bethdeligt. Man vil ogsaa have laaet Mærke til mine Udtalelser under 2den Behandling om det Forslag, som Højre havde stillet, og man maa da huske paa hvorledes Sagen har udviklet sig. Regeringen sagde i Lovforslaget: De maa aldeles ikke have faaet Fattighjælp under nogen som helst Form, og de skulle endda have været Medlemmer af en Sagskasse i de sidste 10 Aar. Højre gik den Gang til at sige, at vedkommende maatte endda have faaet Fattighjælp, men den skulde være reskunderet for over 5 Aar siden, og nu kommer den ærede Ordfører og har sat igennem paa en Maade, saa han har haab om at gennemføre det, at nu fordrer der kun denne Betingelse om, at han ikke i de sidste 10 Aar har faaet Fattighjælp. Det er en ren Illusion, at denne Bestemmelse skulde lægge særlig mange Hindringer i Vejen. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har sagt, at Alderen fra det 50de til det 60de Aar er den Periode i den arbejdende Klasse's Liv, hvor en Mand maaste er mindst udsat for at falde det offentlige til Byrde. Der kan jo heller ikke være Tvivl om, at hele den, jeg kan gerne sige, stovartede Belysning, som har udviklet sig her til Lands, vil sætte det som sit Formaal at komme de Folk til Hjælp i den Tid, saaledes at de ikke paa Grund af en midlertidig Trang skulle miste, jeg kan godt sige, denne Lovs Betsignelser. Det er jeg overbevist om, og man kan være ganske sikker paa, at der ikke i Fremtiden bliver saa grumme mange, som blive udelukkede. Men jeg vil sige til den anden Side, som selvstændigt vil gøre gældende, at det ikke er Hjælp til Selvhjælp — jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende betragter dette som tilstrækkeligt. Thi jeg tror ikke, at de i den store fattige Klasse ville naa dette Resultat, uden at Manden virkelig maa siges at have gjort noget for at hjælpe sig selv. Han vil have haft Øje for, at hvis han undgaa det offentlige i de 10 Aar, naar han det, som Loven byder ham. Derfor mener jeg for mit Vedkommende, at det i Virkeligheden er en Hjælp til Selvhjælp, og at det efter Omstændighederne er det højeste, man maa forlange af